

Wonderbereid

Door de ontwikkeling van die innerlijke antenne, die voelspriet waarmee we alert worden voor wat geloof in onze projecties met ons doet, ontwikkelen we ook de bereidheid om te stoppen met het zoeken naar het verdedigen van het denkbeeldige zelf. In plaats daarvan stellen we ons in vertrouwen en stilte open voor de eenheid, voor de Liefde die we zijn. Hier, in deze stilte kan het wonder plaatsvinden waar Een Cursus in Wonderen over gaat.

Net als aan het begrip “vergeving”, geeft de Cursus ook een nieuwe betekenis aan het begrip “wonder”. Toen ik een jaar of vijftien geleden een vrouw heel enthousiast hoorde spreken over Een Cursus in Wonderen stond die titel me direct al tegen. Het klonk als een soort goochelboek, een geschrift dat onze belangstelling probeert te wekken met de belofte dat we spectaculaire dingen zullen gaan meemaken. Ondertussen zie ik dat de visie van de Cursus wel wat verder reikt dan slechts de genezing van ons droomlichaam. Maar nog steeds ervaar ik enige aarzeling om aan mensen die nog niet vertrouwd zijn met de cursus de titel van dit boek te noemen dat zoveel voor me betekent. Ik heb de neiging om dan direct uit te leggen dat het hier over méér gaat dan over wonderen zoals we daar gewoonlijk over denken.

Als je enigszins vertrouwd bent met ECIW dan weet je ook wel dat Jezus met het woord “wonderen” doelt op een gebeurtenis in de denkkeest. Toch kunnen we hier niet vaak genoeg op wijzen omdat blijkt dat niveauverwarring omtrent dit begrip zeer hardnekkig is. Het wonder van ECIW betreft op de eerste plaats een correctie van onze denkkeest. Wat houdt deze correctie in? Als Zoon van God hebben we ervoor gekozen om te gaan geloven in de echtheid van afscheiding. We zijn er nu voor 99% van overtuigd geraakt dat we een zelf zijn dat leeft in tijd en ruimte en gescheiden is van de buitenwereld en gescheiden van de andere mensen die met ons deze wereld bewonen. Vanuit de ene denkkeest die we eigenlijk zijn, hebben we een lichaam gedroomd met zintuigen die ons helpen de illusie wáár te maken. Zoals eerder beschreven versterken we de illusie door te geloven in de echtheid van schuld. We zien daders die aan willen vallen en slachtoffers die kwetsbaar zouden zijn en zichzelf zouden moeten verdedigen.

Waar oordelen de illusie versterkt, is vergeven in staat om enige rust te brengen in onze denkkeest. We hebben geleerd dat wat we zien een droom is. We hoeven niet overbezorgd te zijn voor deze droom maar we hoeven deze ook niet uit angst te ontkennen en daarmee weer een nieuw soort van afstandelijke dualiteit te creëren; die van een onbewogen en onverschillig zelf in een ivoren torentje. Nee, we mogen stil zijn. Misschien in eerste instantie nog wat onbewogen. Maar als we ons dan uitstrekken tot onze innerlijke Stem van Liefde, dan blijkt ons geloof in afgescheidenheid wat te kunnen smelten en begint er iets van warmte, een besef van verbondenheid, binnen te stromen in de denkkeest. Dit is de universele ervaring waar Jezus in ECIW op doelt. (zie Voorwoord ECIW) Het beschrijven van deze ervaring valt niet mee maar de echtheid en schoonheid ervan is direct duidelijk voor iedereen die zich zo openstelt voor verbinding en liefde. Ik ga deze binnenstromende liefde steeds meer te ervaren als genezing.

Het klinkt zo afstandelijk om over het wonder te spreken als een correctie van onze perceptie. In onze droomwereld kunnen we natuurlijk ook onze mening bijstellen. Eerst vonden we een politicus een vervelende blaaskaak maar tijdens dat interview vertoonde hij toch wat menselijke trekjes. Dat bijstellen van onze mening in ons dagelijkse droomleven lijkt veel op wat zelfverbetering ons kan brengen. Het is een kleine wijziging, een bijschaven van bijvoorbeeld zo iets als een mening. Bij een wonder is de correctie van onze perceptie echter van een andere orde. Eerder noemde ik al dat verschil tussen de correctie van ons denken versus de omkering van ons denken. In het voorbeeld

van onze gevoelens rondom de inbraak kan het gebeuren dat wanneer we ons in stilte uitstrekken naar de Liefde, de bodem als het ware uit onze perceptie van de hele situatie lijkt te vallen. Bij zelfverbetering beperkt de verandering zich tot “iets minder boos worden”, “het een plekje geven” of “proberen begrip op te brengen voor die arme inbreker die het geld vast harder nodig had dan ik”. Maar als we liefde uitnodigen om binnen te treden en onze denkkeest te genezen van de neiging tot beschuldigen dan loopt de gespannen ballon van boosheid in één keer leeg. Dit is geen ontkenning van wat zich in de droom heeft afgespeeld maar het doorzien van onze onzinnige neiging om ons een afgescheiden, onschuldig slachtoffer te voelen. Wij herinneren ons in dat wonderlijke moment dat we geen bestolen burgertje zijn maar de mysterieuze en onkwetsbare Zoon van God. Dit is een kwantumverandering in onze perceptie. Onze denkkeest is genezen van een illusie.

Er kan vooraf weerstand bestaan tegen- en angst voor het wonder. Het is een soort anticipatie-angst waarin we vrezen dat onze overgave aan liefde van ons een soort deurmat zal maken waar iedereen de voeten aan kan afvegen. Moeten we dan onze voordeur maar open zetten zodat het wat gemakkelijker is voor meneer de inbreker? Moeten we hem een kopje koffie aanbieden? De Cursus geeft echter geen richtlijnen voor gedrag maar vraagt ons te leren handelen vanuit liefde en niet vanuit angst. Hierover gaat het volgende hoofdstuk.